

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 514/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Bc. J. S., L., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, práva na rovnosť v trestnom konaní podľa čl. 47 ods. 3, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 97/07 a vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do práva na súkromie podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1, práva na ochranu zdravia podľa čl. 40 a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 102/2009 a príkazom na vyšetrenie duševného stavu sp. zn. 3 To 102/2009 zo 4. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Bc. J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2011 doručená sťažnosť Ing. Bc. J. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie

svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, práva na rovnosť v trestnom konaní podľa čl. 47 ods. 3, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 97/07 a vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do práva na súkromie podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1, práva na ochranu zdravia podľa čl. 40 a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 102/2009 a príkazom na vyšetrenie duševného stavu sp. zn. 3 To 102/2009 zo 4. novembra 2010 (ďalej aj „namietaný príkaz“).

2. Z obsahu sťažnosti predovšetkým vyplynulo, že sťažovateľ namieta, že 15. júna 2011 mu bolo doručené uznesenie krajského súdu sp. zn. 1 Nto 7/2007 zo 4. októbra 2007, na základe ktorého predsedníčka senátu JUDr. A. H. bola vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania vo veci sťažovateľa vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 3 To 97/07. Sťažovateľ je však toho názoru, že krajský súd *„nemohol v danej veci konať a rozhodovať, pretože som nebol v danom čase zastupovaný advokátom, nebol som náležito poučený o mojom práve na obhajobu (zákonná povinnosť súdu vzhľadom na trestné skutky mi kladené za vinu), nebola mi poskytnutá súdom primeraná lehota na zvolenie si vlastného obhajcu z radov advokátov...“*. Uvedeným postupom bolo preto porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na rovnosť v trestnom konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a najmä právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy. Okrem uvedeného sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 97/07.

3. Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že jeho trestný spis bol krajskému súdu predložený z dôvodu, aby tento rozhodol o odvolaní *«až dňa 28. 09. 2007»*, pričom *„ku dnešnému dňu nebolo o odvolaní (t. j. o mojich právach) rozhodnuté odvolacím súdom“*. Postupom Krajského súdu v Bratislave došlo k porušeniu môjho základného práva na obhajobu, pretože Krajský súd v Bratislave nekonal so mnou primerane a náležito ako

s účastníkom trestného konania (obžalovaným), pričom na neverejnom zasadnutí súdu rozhodol uznesením o vrátení veci na Okresný súd Bratislava III.

Vykonanou lustráciou na OS Bratislava III bolo zistené , že spis zn. 3To 102/2009 bol vrátený na tento prvostupňový súd dňa 31. 05. 2011.

Krajský súd v Bratislave zo spisového materiálu č. k. PK 1T 56/03 OS Bratislava III mal vedomosť o tom, že od r. 2006 som nebol zastupovaný advokátom.

Teda je nesporným, že postup Krajského súdu v Bratislave od 28. 09. 2007 bol v kontexte trestného stíhania od r. 2001 nezákonný a protiústavný, pričom vinou obštrukcií zo strany súdu nebolo do dnešného dňa vo veci právoplatne rozhodnuté a teda nebol odstránený stav právnej a osobnej neistoty z nesporne nezákonného a vykonštruovaného trestného stíhania.

Obštrukcie zo strany súdu pritom nadobudli charakter odmietnutia spravodlivosti, čo sa prejavilo aj na mojom zdraví.

K zhoršeniu zdravia prispelo prinútenie ma podriaadiť sa úkonu vyšetrenia psychického zdravotného stavu na podklade nezákonného Príkazu na vyšetrenie môjho duševného stavu č. k. 3 To 102/2009... zo dňa 4. 11. 2010.

V rozhodnom období marenia spravodlivosti a porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (vid'. rozsudok ESLP vo veci „DELACOURT z r. 1970, rozsudok ESLP vo veci Apicella vs Taliansko z r. 2004) došlo k neprípustnému zásahu do môjho práva na súkromie a do práva na ochranu zdravia a to tým, že Krajský súd v Bratislave pre potreby ??? odvolacieho konania vydal dňa 04. 11. 2010 („darček k mojim narodeninám“) Príkaz na vyšetrenie môjho duševného stavu č. k. 3 To 102/2009 zo dňa 4. 11. 2011..., vo veci vydal Uznesenie č. k. 3 To 102/2009 zo dňa 04. 11. 2010..., ktorým rozhodol o pribratí znalcov z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatria do konania a tak ma prinútil proti v čase liečenia sa a po diagnostikovaní poruchy kognitívnych f-cíí proti mojej vôli podrobiť sa tomuto krajne nechutnému a dehonestujúcemu úkonu - vyšetreniu na podklade ktorého znalkyne vypracovali dňa 08. 03. 2011 znalecký posudok..., čím došlo neprimerane k zásahu do môjho CNS a následnému zhoršeniu zdravotného stavu. ...

Nakoľko Krajský súd v Bratislave doručením mi uznesenia č. k. 1 Nto 7/2007 vydaného dňa 4. októbra 2007 až dňa 15. 06. 2011, teda po viac 3 rokoch a 9 mesiacoch deklaroval vlastné pochybenie, pochybenie porušením práva na obhajobu, porušením práva

rovnosti, porušením práva na prístup k súdu a na súdnu ochranu, tak sa preukázalo a je nesporným, že úkon súdu vydaním Príkazu na vyšetrovanie duševného stavu pre potreby ??? odvolacieho konania bol predčasným úkonom Krajského súdu v Bratislave, nezákonným - absolútne neúčinným.

Súd o tejto skutočnosti vedel a s akcentom na ust. §-u 2 ods. 2 Tr. poriadku musel vedieť vzhľadom na obsah trestného spisu, že predmetný znalecký posudok už nebude možným hodnoverne použiť pre prípadné opätovné odvolacie konanie z dôvodu jeho neaktuálnosti.

Celkove vyššie uvedeným nesúladným konaním Krajský súd v Bratislave v rámci tzv. odvolacieho konania vinou vlastnej zmätočnosti a porušovania platných ustanovení Tr. poriadku ako aj titulom absolútne neúčinných úkonov maril právo obž. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a to za obdobie od 28. 09. 2007 do 31. 05. 2011, t. j. 3 roky a 9 mesiacov. Z odkazom na rozsudok ESLP Apicella vs Taliansko z r. 2004 sťažovateľ požaduje primerané finančné zadosťučinenie za prieťahy ním nezavinené ale zavinené Krajským súdom v Bratislave a to v sume: 1.500,- €/rok prieťahov, t. j. sumu 5.625,- €. ...

S akcentom na vyššie uvedené nové skutočnosti a vyššie uvedené sťažovateľ požaduje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozšíril po preskúmaní veci a na vec vzťahujúci sa spisový materiál (viď. podanie podané zast. advokátkou JUDr. A. C. - ex officio pred 2 mesiacmi) o nižšie uvedené výroky týkajúce sa flagrantných porušení aj iných základných práv sťažovateľa (mňa), ktoré sa objavili a preukázali až po podaní sťažnosti zast. advokátkou JUDr. A. C., nakoľko aj sám Krajský súd v Bratislave doručením uznesenia č. k. 1 Nto 7/2007 vydaného dňa 4. októbra 2007 sťažovateľovi až dňa 15. 06. 2011 sťažovateľovi zdeklaroval vlastné pochybenia v konaniach č. k. 3 To 97/07 a č. k. 3To 102/09, čím vyvolal stav právnej a osobnej neistoty sťažovateľa, včítane neprimeraného neoprávneného zásahu do práva na súkromie sťažovateľa potupným nariadením vyšetrovania psychického zdravotného stavu sťažovateľa, čím o. i. neprípustne zverejnil tretím osobám informácie o jeho zdravotnom stave, osobné údaje sťažovateľa získané v rámci trestného konania, čím zároveň neoprávnene ohrozil právo na česť a dôstojnosť sťažovateľa pred nepovolanými osobami (v danom prípade znalkyňami), ktoré vydaním uznesenia č. k. 3 To 102/2009 zo dňa 04. 11. 2010 neprípustne pribral do konania.

Nakoľko stav nezákonnosti vyvolaný a zapríčinený Krajským súdom v Bratislave zásahom do výsostne osobnostných práv sťažovateľa trvá a Krajský súd v Bratislave tento stav neprimeranosti a nezákonnosti neodstránil vydaním uznesenia o zrušení Príkazu na vyšetrovanie duševného stavu sťažovateľa č. k. 3To 102/2009 (popr. formou autoremedúry) pred vrátením veci na Okresný súd Bratislava III (vec sa vrátila na súd 31. 05. 2011), tak sťažovateľ sa v záujme ochrany svojich práv s dôverou obracia na Ústavný súd Slovenskej republiky a žiada, aby Ústavný súd SR tento napadnutý Príkaz na vyšetrovanie duševného stavu sťažovateľa č. k. 3To 102/2009 zo dňa 04. novembra 2010 zrušil a zároveň sťažovateľovi priznal primerané finančné zadostučinenie v sume: 22.000,- € nakoľko k nezákonnému a neprimeranému a intenzívnemu zásahu do práva na súkromie sťažovateľa, do práva na ochranu zdravia (psychicky vyčerpávajúce psychiatrické vyšetrovanie znalkyňami proti slobodnej vôli sťažovateľa, navyše v čase jeho práceneschopnosti a liečenia sa po zdokumentovaní poruchy kognitívnych f-cíí - t. j. praktikami nacistov v koncentračných táboroch) v čase jeho liečenia už došlo, a túto skutočnosť nemožno zvrátiť uvedením do pôvodného stavu.

Zrušenie Príkazu na vyšetrovanie duševného stavu sťažovateľa č. k. 3To 102/2009 zo dňa 04. novembra 2010 dľa sťažovateľa nepostačuje na nápravu stavu, ktorý vznikol neoprávneným a neprimeraným zásahom, do práva na súkromie, do práva na ochranu zdravia, do práva na ochranu osobných údajov ako aj šikanóznym výkonom práva - prinútením sťažovateľa podrobiť sa vyšetrovaniu znalcami pribratými do trestného konania v rozpore so zákonom, formou zneužitia ustanovení trestného poriadku - § 116 ods. 1 Tr. por. a nasl. k neoprávnenému zásahu, čo v právnom štáte nie je možným.»

4. Sťažovateľ napokon navrhol, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jeho sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby následne nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní č. k. 3To 97/07 porušil základné právo obžalovaného Ing. Bc. J. S.:

- na obhajobu, zaručené čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky,*
- na súdnu ochranu, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,*
- na rovnosť v trestnom konaní, zaručené v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky*

- na právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky.

2. Krajský súd v Bratislave v konaní č. k. 3To 102/09 porušil základné právo obžalovaného Ing. Bc. J. S.

- na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do práva na súkromie, zaručené v čl. 19 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

- na ochranu zdravia, zaručené čl. 40 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky

- na právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky.

3. Príkaz na vyšetrovanie duševného stavu obžalovaného Ing. Bc. J. S. č. k. 3 To 102/2009 vydaný Krajským súdom v Bratislave dňa 04. novembra 2010 zrušuje.

4. Ing. Bc. J. S. priznáva primerané finančné zadostúčenie v sume 27.625,-€ (slovom: dvadsaťdvatisíc euro), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostúčenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v súvislosti s predmetom tohto konania predovšetkým poznamenáva, že sťažovateľ svoje podanie zo 17. júna 2011, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 22. júna 2011, označil ako „*Doplnenie sťažnosti – Ing. Bc. J. S. vs Krajský súd v Bratislave*“, pričom v tomto podaní uviedol, že „*sťažovateľ požaduje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozšíril po preskúmaní veci a na vec sa vzťahujúci spisový materiál (vid'. podanie podané zast. Advokátkou JUDr. A. C. – ex offio pred 2 mesiacmi)*“. Ústavný súd zistil, že vec, ktorej rozšírenia sa sťažovateľ dožaduje, je vedená na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 272/2011, avšak uznesením č. k. III. ÚS 272/2011-14 zo 14. júna 2011 bola skončená (teda ešte pred doručením predmetného podania), preto podanie sťažovateľa zo 17. júna 2011 bolo posúdené ako samostatná sťažnosť.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva

- na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, práva na rovnosť v trestnom konaní podľa čl. 47 ods. 3, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 97/07,

- na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do práva na súkromie podľa čl. 19 ods. 1 a 2 a práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1, práva na ochranu zdravia podľa čl. 40 a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 102/2009 a príkazom na vyšetrenie duševného stavu sp. zn. 3 To 102/2009 zo 4. novembra 2010.

1. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala vo vzťahu k postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 97/07, v ktorom sťažovateľ uvádza námietky týkajúce sa viacerých skutočností týkajúce sa procesného postupu krajského súdu vrátane zbytočných prietáhov v konaní, plynúť najneskôr skončením tohto konania, ku ktorému došlo – ako to vyplýva z uznesenia č. k. III. ÚS 272/2011-14 – 26. októbra 2007. (*„Ústavný súd zistil, že trestná vec sťažovateľa bola prvýkrát predložená krajskému súdu 28. septembra 2007, kde bola vedená pod sp. zn. 3 To 97/2007. Dňa 26. októbra 2007 bol spis bez meritórneho rozhodnutia vrátený súdu prvého stupňa z dôvodu procesného nedostatku spočívajúceho v tom, že jeden zo spoluobžalovaných nemal obhajcu, hoci u neho boli splnené podmienky nutnej obhajoby“* – s. 5 uvedeného uznesenia).

Pretože predmetná sťažnosť bola podaná na ústavnom súde v čase (22. júna 2011), keď už dávno uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 3 To 97/07.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť v tejto časti posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

2. Rovnako, pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 22 ods. 1 a čl. 40 prvej vety ústavy v súvislosti s príkazom na vyšetrenie duševného stavu sp. zn. 3 To 102/2009 zo 4. novembra 2010, tento príkaz bol podľa doručenký, ktorej fotokópiu ústavný súd zadovážil, sťažovateľovi doručený 26. novembra 2010.

Pretože predmetná sťažnosť bola podaná na ústavnom súde v čase (22. júna 2011), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti ani vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa príkazu na vyšetrenie duševného stavu sp. zn. 3 To 102/2009 zo 4. novembra 2010.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

3. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 22 ods. 1 a čl. 40 prvej vety ústavy v súvislosti s postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 102/2009, ústavný súd poukazuje na to, že, ako to vyplýva z uznesenia č. k. III. ÚS 272/2011-14, 28. apríla 2011 (*„Dňa 23. marca 2011 krajský súd určil termín verejného zasadnutia na 28. apríl 2011, na ktorom uznesením sp. zn. 3 To 102/2009 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.“* – s. 6 uvedeného uznesenia) bola trestná vec sťažovateľa vrátená súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov.

Trestná vec vedená proti sťažovateľovi nie je dosiaľ ukončená. Má dôjsť k jej opakovanému prerokovaniu na hlavnom pojednávaní okresného súdu. Sťažovateľovi nič

nebráni, aby všetky svoje námietky uplatnené v sťažnosti presadzoval tak na okresnom súde, ako aj v prípadnom ďalšom odvolacom konaní na krajskom súde. Nemožno dokonca vylúčiť ani podanie dovolania proti konečnému rozhodnutiu krajského súdu, pokiaľ toto nebude pre sťažovateľa priaznivé.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ dosiaľ nevyčerpal všetky prostriedky ochrany označených práv pred všeobecnými súdmi, je právomoc ústavného súdu v tejto časti sťažnosti a v danej fáze veci vylúčená.

4. Sťažovateľ vo svojom podaní zo 17. júna 2011 napokon namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 102/2009.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z podania sťažovateľa vyplýva, že napadnuté konanie bolo na krajskom súde skončené a „*spis sp. zn. 3To 102/2009 bol vrátený na... prvostupňový súd dňa 31. 05. 2011*“. Sťažovateľ sa napriek tomu na ústavný súd obrátil so svojou predmetnou sťažnosťou až podaním zo 17. júna 2011, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktorý sťažovateľ označil za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (*mutatis mutandis* I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď

v označenom konaní pred krajským súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd nad rámec uvedeného poznamenáva, že sťažovateľ zbytočné prietahy v súvisiacom konaní (sp. zn. PK 1 T 56/03) pred Okresným súdom Bratislava III nenapadol.

Okrem uvedeného z hľadiska posúdenia námietok sťažovateľa týkajúcich sa porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 102/2009 podstatnejšie je, že o týchto rozhodol už ústavný súd svojím uznesením č. k. III. ÚS 272/2011-14 zo 14. júna 2011 tak, že sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti nie je prípustná pre prekážku rozhodnutej veci podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011